

תת"ע 3721/08/13 - זוהייר סלאם נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תת"ע 3721-08-13 מדינת ישראל נ' סלאם
תיק חיצוני: 10110362265

לפני המבקש נגד המשיבה
כב' השופט אלכס אחטר
זוהייר סלאם ת.ז. 28228559
מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול גזר דין שניתן ביום 30.09.2013, בהעדר התייצבות המבקש.

2. על פי כתב האישום, נהג המבקש ביום 13.07.2012 בשעה 10:40 ברכב פרטי בכביש 75, והשתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, זאת בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות").

3. ביום 26.06.2014 הגיש המבקש "בקשה לביטול גזר דין שניתן בהעדר". המבקש עתר במסגרת בקשתו, כי ביצוע גזר הדין ידחה עד מתן החלטה בבקשה. לטענת המבקש, לא התייצב לדיון האמור, מאחר שלא קיבל לידיו זימון לדיון. בנוסף, טען המבקש כי יש לו סיכויי הגנה טובים, שכן לא עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. משכך, הוא מבקש לאפשר לו להעלות את טענותיו לפני בית המשפט.

דיון והכרעה

לאחר שעייתי בבקשה על כלל נספחיה, החלטתי כי דין הבקשה להידחות, כמפורט להלן:

4. בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, תק-על 2009(1), 137, 141 (2009) נפסק על ידי כבוד הנשיאה ד' בייניש, כי:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים

עמוד 1

אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדין שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין."

ברע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, קבע השופט שמגר, כי זכותו של נאשם ליומו בבית המשפט איננה אבסולוטית.

ברע"פ 9174/09 יעקב בן יששכר נ' מדינת ישראל נקבע, כי "הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהיעדר אינן בעלות גוון טכני, אלא בבסיסם עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הם נועדו למנוע "מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייצבותו בתחילת המשפט או בהמשכו".

ברע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(4), 168, 169 (2007) נפסק, כי

"פסק דינו של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהוזמן כדין ולא התייצב לדין בעניינו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום".

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(3), 2077, 2079 (2003) נקבע, כי: "מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילו צו של בית המשפט לזמן לדין את כל המבקשים ביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינם ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של יעול הליכים בעבירות קלות ותחזק את התמריץ השלילי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספקולטיביים".

אי התייצבות, רואים אותה, כהודייה בעובדות כתב האישום, כך על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החוק") ולבית המשפט סמכות לשפוט בהעדר.

5. המבקש לא טען כי הזימון לדין נשלח לכתובת שאינה כתובתו. אין מחלוקת כי חזרת הזימון לדין שנשלח לכתובתו של המבקש, בציון "לא נדרש", מהווה זימון כדין (ראו לעניין זה החלטת בית המשפט המחוזי, באר שבע, עפ"ת 25901-05-13 טאהר אלמכאוי נ' מדינת ישראל (פורסם ביום 27.03.2013)).

למבקש ניתן יומו בבית משפט, אולם המבקש, מטעמים השמורים עימו, בחר שלא להתייצב לדין, ולוותר, הלכה למעשה, על זכות זו.

.6 טענת המבקש כי הוא כופר במיוחס לו, ומבקש להעלות את טענותיו, אין בה כדי להוות עילה מוצדקת לביטול גזר הדין (ראה לעניין זה- רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל**).

.7 לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו. המדובר בנהיגה ברכב ושימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, כאשר המבקש טען בצורה גורפת וכללית בלבד, כי העבירה לא בוצעה על ידו, אולם לא פירט את נסיבות המקרה.

.8 בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ב' תמוז תשע"ד, 30 יוני 2014, בהעדר הצדדים.